

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
LEDEN 2015*** ROČNÍK XVI.*** ČÍSLO 1

Cítát inspirující:

Nejhorší zloděj – špatná kniha.

Italské přísloví

LUKÁŠ BABORÁK SONET O NÁS

Jsem s tebou, na cestách jdoucích k duze
jen veď mě a napij se z mé lásky
jsem s tebou, však zbyteční je chůze
jít slepý a čekat na otázky.
Jsi se mnou, když zříkám se svých cílů
když padám, mám ruce v dlaních tvých
jsi se mnou, čímž dodáváš mi sílu
tvé bytí jest důvod můj, znát smích.
Jsme spolu, my bok po boku jdoucí
na časy věků, tys vždy má prvá
jsme spolu, štěstím nevidoucí
kéž tato chvíle věčně trvá.
To láska dál nám cestu klestí
vsak běda ... jdeme na rozcestí.

MOJE VÝROČÍ ROKU 2015 : KAREL ČAPEK

Rok 2014 patřil 100.výročí narození Bohumila Hrabala, rok 2015 bude nepochybně zasvěcen 600.výročí upálení Mistra Jana Husa. A neměli bychom zapomínat i na 70.výročí konce 2.světové války, ale těch menších literárních výročí bude hodně. Namátkou jen z literátů: 4.dubna – Jan Drda, český spisovatel (100 let), 17. října – Arthur Miller, americký spisovatel (100 let), 29. října – Ludovít Štúr, slovenský politik, jazykovědec a spisovatel (200 let) či 30. prosince – Rudyard Kipling, britský spisovatel (150 let). A co třeba úmrtí: 27. ledna – Isaak Babel, ruský spisovatel (75 let), 10.března – Michail Bulgakov, sovětský spisovatel (75 let), 30.března – Amálie Kutinová, spisovatelka (50 let) či 21.prosince – Francis Scott Fitzgerald, americký spisovatel (75 let).

Já jsem si vybral sice možná méně kulaté výročí, ale oslavíme jej už na počátku nového roku 2015. Před 125 lety se 9.ledna 1890 v Malých Svatoňovicích narodil Karel Čapek. Jeden z nejvýznamnějších českých spisovatelů 20.století.

Vzpomínám na návštěvu domu ve Strži u Dobříše. Procházeli jsme místností, kde Karel Čapek ve 30. letech 20. století žil s Olgou Scheinpflugovou. Dokonce jsem použil i toaletu v domě (údajně je originální), prošli jsme okolní zahradu a v občerstvení jsme poseděli u venkovního stolečku, kde možná Karel Čapek sedával a plánoval svoje knihy a hry. Genius loci určitě funguje, protože mě okamžitě napadla povídka, kterou jsem pod Čapkovým vlivem napsal. Dům zůstal mistrem opuštěn, ale je dobře, že nezůstal opuštěn veřejností, neboť do jeho prostor míří výpravy školní mládeže, ale i všech zájemců o literáta, kterého ve světě znají i dosud.

Prohlížel jsem si vystavené předměty, překvapilo mě, že Čapek napsal vedle Dášanky i Pudlenku, což je knížka o kočce, asi není zdaleka tak známá jako knížka o psí holce, ale rád bych si ji někdy přečetl. Zaujaly mě také výstřižky dokumentující události kolem Čapkovy smrti a hlavně vše to, co začalo po Mnichovské „dohodě“ a vzniku 2.republiky. Všechny ty útoky na jeho osobu.

A opět jsem si uvědomil, co všechno dokáže lidská malost a závist. Jen mě překvapuje, že řada těchto autorů, která má vzhledem k Čapkovi máslo na hlavě, je po roce 1989 oslavována a připomínána. Člověk, kterého si mnozí po Mnichovu a odstoupení Sudet vybrali za obětního beránka, zaplavovali ho urážlivými anonymy, vytloukali okna v domě, kde žil, a jehož mělo gestapo mezi prvními na seznamu těch, které se chystali po obsazení zbytku republiky uvěznit, je i pro dnešní dobu v mnohém příkladem.

Karel Čapek by si jistě zasloužil Nobelovu cenu, především v 30. letech minulého století by to pro náš národ znamenalo významné ocenění. Vzpomínám si i na film „Člověk proti zkáze“, kde úlohu Čapka sehrál výborně Josef Abrhám.

Náhodou jsem byl svědkem situace na pražském Vyšehradě, kde si zahraniční delegace fotografovala Čapkův hrob, onu rozevřenou knihu. Je pravda, že na Čapka svět ani po více než tři čtvrtě století od jeho smrti nezapomněl. Je dobře, že nezapomínáme ani my. Měli bychom si připomínat Čapka třeba jako antifašistu, neboť jeho hry v dnešní době, kdy nejen u nás klíčí výhonky fašismu (někde jsou už dokonce příslušníci různých polofašistických či nacionalistických stran v národních parlamentech).

Nakonec i u nás, v době první přímé volby prezidenta republiky, jsem si na Čapka několikrát vzpomněl. I když se nechci srovnávat s Čapkem, přece jenom jsem zíral, když jsem dostával maily typu, že když nebudu „volit Karla“ (pochopitelně se nejedná o Karla Čapka, ale jiného Karla) dostanu „přes držku“ a jsem „rudohnědé prase“. Nechci nikomu vnucovat ani doporučovat, koho má kdo volit, ale volby jsou přece demokratické a menšina musí respektovat vůli většiny. Demokracie předpokládá, že ta strana, která je nakonec demokraticky přehlasována, přijme svoji porážku, ale když se s tou porážkou nikdy nesmíří a dělá všechno, aby zvrátila demokratické rozhodnutí většiny, tak to už není demokracie ... Nechápu potom ony reakce některých herců a VIP osobností, které vyhlašují, že tohle není jejich prezident, ani sdělovací prostředky, které se pasou na všech chybách zvoleného prezidenta. Přiznám se, že i já jsem jej ve druhém kole volit. Ne snad proto, že bych prezidenta Zemana nějak nekriticky obdivoval (dokonce mám k jeho osobě řadu výhrad), ale především proto, že přijetí druhého kandidáta mám spojené s

dobou monarchie, kde se českým zájmům nevedlo, kdy čeští obrozenci bojovali za záchranu českého jazyka. Vždyť nakonec i Havlíček varuje: „Zle matičko zle, Švarcinberci zde!“

Tak to jsem se od Čapka dostal daleko, ale ... myslím si, že by mě pochopil, protože napadání protivníků, vyhrožování a zesměšňování může být počátkem zhnědnutí společnosti. Karel Čapek za ono zhnědnutí našich kulturních „osobností“ zaplatil životem.

A na úplný závěr jeden známý Čapkův citát, myslím si, že vyjadřuje osobnost českého velikána nejlépe. Jeho slova jsou platná stále: „Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív, kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky, kdo mění víru, nemá žádnou... Národ nepředěláš, ledaže bys měl na to staletí, jenom davy můžeš vést dnes tak a zítra tak. Kdo nenávidí, měl v sobě tu nenávist vždycky, kde by se v něm tak najednou vzala! Kdo sloužil, bude sloužit dál, kdo chtěl dobré, bude zase chtít dobré. Ani vůle se nemění. Nedívej se do tváře, která se změnila, nikdo se nestane krásnějším tím, že změnil tvář. Tvrdá zkouška je i tvrdé poznání. Budoucí foliant našich dějin o této době bude mít jeden podtitul: Kdo byl kdo. I dobrá paměť patří k těm stálým věcem, jichž je a bude třeba.“

Václav

Z historie LiSU:

(viz úvodní strana a báseň Lukáše Baboráka)

Lukáš Baborák (1982)

Účastnil se spolkové činnosti v době svých studií v Jičíně na VOŠ. Pochází z Horních Stakor u Mladé Boleslavi, psal poezii a v době členství ve spolku dosud nepublikoval.

VÍTE, ŽE ...

- Ve faktografické části knihy „Na pokraji apokalypsy“ (bibliografii sestavil Ivan Adamovič) je uvedeno následující:

Franc, Václav: Objev profesora Hybrise a jiné pohádky pro dospělé. (B. m.), vl. n. 1999. Další vyd.: Akcent: 2011 jako Dobrý zločin. SF – SP.

- Dana Beranová společně se skupinou Ze šuplíku vystoupila na řadě předvánočních akcí (např. Suchá u Nechanic, Brtev, Miletín, Úlibice atd.), podrobnosti a další najdete na <http://zesupliku.cz/> .

- V nedávno vydané „Vlastivědě Sobotecka“ (autorka Olga Bičíšřová) je uvedeno encyklopedické heslo Josef Jindra (1934). Vedle uvedení jeho vydané tvorby jsou uveřejněny básně „Vesecký Plakánek“ a „Jak umírají lípy.“

- Ve „Zpravodaji Šrámkovy Sobotky“ (číslo 6, listopad/prosinec 2014, 51.ročník) je uveřejněna báseň Josefa Jindry „Advent“. Dále je zde uveřejněn v rubrice „Do sobotecké knihovničky“ představena kniha Josefa Jindry „August se ráno nesměje“. Dále je zde článek Josefa Jindry „Obrana sobotecké kultury? Nebo je to jinak?! Ke článkům Adama Hoška, Jana Bílka a Petry Matouškové v č. 5/2014 ZŠS“.

- Uzávěrka literární soutěže Řehečská slepice je 9.ledna 2015!
Václav

ČAJ č. 100

V lednovém jubilejním ČAJi si Vás dovoluji pozvat do naší ČAJovny ke slavnostní hostině. Jídelní lístek je sestaven pro opravdové literární gurmány. Již v úvodní ukázce nám slovenský host Rasťo Dalecký předložil ochutnávku ze svého díla „Lístok nápojov“.

Druhým hostem je autorka z města evropské kultury 2015, z Plzně, Jítka Prokešová, navařila nám trojici osvěžujících povídek „Mrtvej čas“,

„Cestou k oknu“ a „Suchej flek“.

Do ČAJovny jsem pozval literární gurmány, básníka Jiřího Žáčka. Ten se přiznal, že nemá rád flákoty, viz rozhovor: „Dnešní distributoři a knihkupci berou knihu jako kus flákoty!“

K slavnostně prostřenému stolu přisedla autorka pro děti Ivona Březinová a svěřila se, že „kdo chce číst, dobrou knihu si najde v každém věku!“.

Nechybí ani trochu tajemna od autora knížek „Černá sanitka“ Petra

Janečka, ten zase doznal, že „existují desítky dalších důvodů, proč být fascinován světem ústních vyprávění!“.

Jedno české přísloví říká, že se pachatelé rádi vracejí na místo činu, a tak dvojice jičínských rodáků ráda navařila do jubilejního ČAJe, i když se už delší dobu přesvědčují, že je chleba všude o dvou kůrkách. Konkrétně Jan Sobotka v Olomouci, ale umí každé jídlo okořenit hrstí aforismů (viz jeho příspěvky „K věci“, „Variace na klasiku“ a nášup v podobě „A ještě pár navíc pro trpělivé“). Stejně tak v Brandýse nad Labem ukuchtil výborné fejetony další jičínský rodák Stanislav Rudolf (viz „Stačí mi tři dioptrie?“, „Chybami se i kantor učí“ a „Není strašné být dědečkem“).

Moravské menu zastupuje trojlístek. V Brně podusila Ivana Blahutová hlavní hrdinku své povídky „Dustarka“, asi málokdo uvěří, že svoji povídku upekla již v roce 2012, neboť její povídková hrdinka až nápadně kopíruje osud jedné skutečné umělkyně.

Ve stínu lesů, vod a strání na kotlíku uvařil tremp Jiří „Wilson“ Němec svoje „Rychlebské povídky II“, z nich potom jako ukázkou nabízí povídku „Dobračka“. Pochopitelně jsem nezapomněl ani na děti, dětskou porci nachystal milonický autor Jiří Šandera v pohádce „O náramně pracovitém krtkovi“ z knihy „Co vyprávěla houpací síť“. Všichni tři moravští autoři buď již vydali nebo chystají své knihy v nejbližších dnech, máme se na co těšit!

Ale jaký by to byl raut bez jičínského Rumcajse, tuto jičínskou specialitu nachystal až v Praze Jan Lipšanský v povídce „Jak mi Rumcajs zbaštil svíčkovou“. Jaká by to byla česká veselice, kdyby na ní chyběli zástupci od památné hory Říp. A tak Jindra Lírová z Mělníka upekla pár zákusků ve formě básní („Otázky“, „Bílá“ a „Zima za dveřmi“).

Možná se ptáte, co dělají domácí autoři, jestli taky umějí prověřovat kuchařské knihy a překvapit. Pochopitelně, řehečská autorka Dana

Beranová má ráda krmi s příchutí fantasy, a tak připravila ukázkou z připravovaného pokračování své vloni vydané knihy „Eva a kniha poznání“ (povídka „Mlhovec“). Josef Jindra ze Šrámkovy Sobotky přidal dva básnické aperitivy („Dívka a stínová poezie“ a „Stará višň“).

Ilona Pluhařová z Valdic se podívala, co se vaří ve školních jídelnách, a nechala se inspirovat pro povídku „Karty osudu“.

Patnáctka výborných kuchařů-literátů připravila rozmanitou krmi. Doufám, že si každý najde to svoje oblíbené jídlo. Já se přiznám, že v kuchyni nejsem úplně doma, ale nenechal jsem se snad zahanbit a třeba Vám přijde vhod pár mých jednohubek z chystané třetí povídkové knížky ze zubních ordinací „Vyláchněte si!“ (minipovídka „Kubíkovo prozření“, „Regulační poplatky“, „Čím bude?“ a „Uklízečka?!“). A teď už se můžete pustit do konzumace. Doufám, že se Vám řádně sbíhají sliny. Pokud Vám nějaké předkládané pochoutky zachutnají natolik, že byste si jich chtěli užívat ve větší míře, neváhejte, v ČAJi najdete odkazy, kde lze knížky nebo další informace o autorech najít! Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Zdeněk ZAPLETAL - POPIK

Vydalo nakladatelství Novela bohémica v roce 2013

Přiznám se, že mám slabost pro knihy Zdeňka Zapletala. Pamatuji si, jak jsem v 80. letech 20. století "hltal" jeho Půlnoční běžce, dokonce jsem napsal i parodii "Půlnoční pěšci," čímž jsem chtěl autorovi vyjádřit určitou úctu. Zároveň mám Zdeňka Zapletala rád jako autora knih, kde se to hemží zubaři.

Zároveň musím napsat, že jsem vlastně Zapletalovu myšlenku "o císařových nových šatech" - viz kapitola 52 - vyslovil na stmeláči ve Valdicích (18. července 2014), aniž bych knihu četl. Mluvili jsme o jednom velmi známém autorovi, který vydal povídkovou knížku, podle našeho názoru nevalné úrovně, ale ceny se jen hrnou, kolegyně ve sborovně vychvalují a kupují a běda, kdyby před nimi někdo řekl, že se mu ta kniha nelíbí!

Snad jediným nedostatkem knihy je, že nemá číslování, takže se i složitě ukazuje na citace, na které bych rád vyzdvihl.

Jinak je "Popík" krásnou parodií na dnešní svět showbyznysu, všech těch hvězdičkách, které mnohdy neumí mnoho, ale jsou ve správné chvíli na správném místě, mají správné kontakty a ostré lokty. Normal Majer byl kdysi úspěšným spisovatelem (že by paralela se Zapletalem?), ale ocitá se na dlažbě a přijímá práci manažera u zpěváka, který má zaplnit mezeru na trhu - Maxima Flexy. (Má být něco jako jeho osobní Bůh! - tedy "imidžmejkr, pí ár). Písňe Maxima jsou sice trochu jednodušší, viz jeho megahit "Copánková", ale zase dokáže oslovit čtenáře bulváru svými milostnými plotkami s legendou populární hudby Arankou Zlatou z Vyjeban.

Normal zažívá těžké období, kdy musí zapracovat na prostřáčkovi Maxovi, udělat z něj osobnost. Seznamuje se se spoustou lidí, kteří jsou "in", třeba Maxovou láskou Džulou (ta nakonec významně zasáhne do Normalova života). Zajímavý je i exkurz do života Normalovy rodiny, jeho ženy a dětí.

Nechci prozrazovat všechny peripetie, ale kniha je čtivá, ukazuje, že Zapletal je stále „pan spisovatel“. Na poměrně malém prostoru napsal sžíravou satiru na dnešní svět lidí, kteří si dovoluují vstupovat z obrazovek do našich životů, ačkoliv nemají co nabídnout. Řada odkazů je trefná a znova jsem si při čtení vzpomněl na věty slovenského textaře Borise Filana, cituji: „Raz príde doba, keď se vynoríme z tohto šialenstva, ktoré nám teraz vzbĺklo v hlavách a bedeme sa za seba strašne hanbiť. Budeme se prepadať od hanby, keď si spomenieme, na čo sme sa pozerali, čo sme čítali a čo sme počúvali. Ako sme dovolili, aby nás pár šikovných zvrhlíkov dostalo k novinám, časopisom a televíziám, ktoré sú žumpou plnou zvratkou a výkalov... Budeme sa hanbiť za dobu, keď boli denne na prvých stranách nagelovaní pajáci a usmievané opice ...“

A dovolím si ještě pár citací (kniha by si jich zasloužila podstatně víc): viz kap. 4 - Už týden jsem počítačovým specialistou ve firmě, která je zaměřená na zdravou výživu a život bez počítačů.

kap. 10 - Řekla, že učí tvůrčí psaní a Normal se zeptal, jak to dělá. Jak učí něco, co naučit nejde.

kap.20 - Skoro každej už napsal kuchařku

kap. 30 - Normala napadlo, že ta nejnižší, úplně nejprimitivnější

kategorie posluchačů by s novou písní mohla mít problémy.

kap. 35 - Hitový ambice nemá nic, dokud se to nenahustí do lidí a neřekne se jim, že to je to pravý. Jasně, že to musí bejt dobře ošetřený a zabalený a že ty zmrdy musíš přesvědčit, že když zrovna tohle nebudou mít doma a nebudou vědět, kdo je Flexa, tak jsou totálně mimo mísu.

kap. 42 - Byznys je nejlepší umění. Začít se musí s tím, že umění splyne s proudem obchodu, stane se zbožím a přejde do reálného světa.

kap. 52 - ...jako Císařovy nové šaty, princip, na němž funguje šoubyznys a svět. Celý svět jsou císařovy nové šaty. Nikdo se neodvážá říct, že král je nahý. Je to jenom postoj. Suverenita, s jakou předvádíš své divadýlko, svůj výstup ... Nikdy navenek nepochybují o svých produktech, ať už jsou jakékoliv. Tihle megalomani udělali z každého svého výrobku svátost a z každého svého koncertu slavnost a neopakovatelnou událost. Jsou jako slepice, co snášejí jenom zlatá vejce, ukazují je jako zlatá, a lidé sice vidí bílá, ale zvykli si a nevěří, že král může být nahý ...

Jsem rád, že Zdeněk Zapletal opět píše. Jen lituji, že jeho kniha nevyšla v lepším provedení (ale i to je nakonec důkaz, že hodnotné a zajímavé věci nemají na různých ustláno, zatímco kdejaký brak vychází vázaně s pozlacenými titulními stranami). A zároveň nechápu, proč se o "Popíku" nepíše v nejruznějších literárních časopisech (alespoň já jsem to nezaznamenal a na knihu jsem narazil v knihovně více méně náhodou).
Václav

**Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně
vás zve na uvedení nové knihy Vladimíra Úlehly
SAMOTÁŘSKÁ DCERA
BOŽENY NĚMCOVÉ THEODORA
(2. doplněné vydání).**

Ve středu 21. ledna 2015 od 18 hodin v sálku knihovny.

Jiří ŠANDERA: CO VYPRÁVĚLA HOUPACÍ SÍŤ
Nakladatelství JŠ v roce 2014

Vy z vás, kteří si pamatujete knížku „Pohádky z kouzelné zahrady,“ se můžete těšit z volného pokračování příběhů, rodících se ve fantazii milonického autora Jiřího Šandery na jeho zahradě. Tentokrát pod názvem „Co vyprávěla houpací síť“ se autor nechává houpat mezi hrušní a jabloní a pozorně sleduje „cvrkot“ na zahradě, kde ožívají rostlinky a zelenina, kam občas zavítá zajíc Mlsoun či náramně pracovitý krtek.

Celkem 12 pohádek vyvolává úsměv na tváři čtenářům, provádí nás děním na zahradě od jara až po zimu (viz „Proč nemohl pan Ořech usnout“), opět ve společnosti malého Juráška a jeho sestřičky Kačenky, jejich rodičů a babičky Jany. Příběhy mají i svůj výchovný rozměr, seznamují děti s „vlastnostmi“ rostlinek, dávají jim lidské schopnosti a rozšiřují obzor (jako třeba v příběhu „Jak rostliny zahrnaly nudu“). Čtenáři se dozví řadu zajímavostí, třeba „Proč jsou švestky modrofialové“ nebo proč je mistrem v kutálení hrášek, vlastně „kulihrašek“. Mně osobně se líbila asi nejvíc pohádka „O náramně pracovitém krtkovi“ a jsem rád, že autor svolil a mohla vyjít v našem jubilejním lednovém ČAJi číslo 100.

Nesmím také zapomenout na mimořádně vydařené ilustrace Petra Lorence. Jeho obrázky jsou kouzelné a myslím si, že upoutají pozornost každého vnímavého čtenáře či posluchače, kterým budou pohádky Jiřího Šandery číst rodiče či prarodiče. A právě v tom je i onen rozměr pohádek viděných z houpací sítě. V dnešní době zde funguje jedna úžasná vícegenerační rodina, s dětmi a babičkou, kouzelná zahrada se stává oázou klidu a lidského štěstí, kde se sice občas poškorpí rostlinky třeba při volbě královny krásy, ale nakonec všechno, jako v každé správné pohádce, šťastně skončí.

Čtvrtý počín nakladatelství JŠ zdárně navazuje na předchozí knížky Jiřího Šandery a my, čtenáři, se můžeme těšit, co všechno autor v kouzelné zahradě vyposlechne a nám malým i velkým čtenářům převede v příběhu.
Václav

Z HISTORIE SPOLKU

Mýma očima

Byl krásný jarní podvečer a z Hořic v Podkrkonoší se do nedalekého Jičína vydala delegace uctíváčů Trafalgaru. Pozvali nás sem členové Literárního kroužku při Městské knihovně v Jičíně. Právě dnes, ve středu 15. dubna v 18 hodin, představovali v prostorách místní knihovny svůj, v pořadí již třetí, almanach, tentokrát nazvaný MÝMA OČIMA.

Na stolech hořely svíčky a okolí se bohatilo domácími koláči a jablečným závinem vytvořeným pro tuto příležitost snad některou z literátek. Členové kroužku seděli pospolu u velikého stolu a právě poskytovali rozhovor rozhlasu. Dostali jsme šálek ovocného čaje a poté již nic nebránilo, abychom se nechali unést proudem slov a hudby.

Pořadem provázel divadelník a pracovník Městského úřadu v Jičíně pan Radovan Sál. Každého z autorů představil hudebním motivem, který je tomu kterému autorovi blízký, a poté každý autor přečetl ukázkou své tvorby. Tak se střídaly úryvky hudby vážné, rockové, lidové..., s poezií lyrickou i burcující, povídkami, vzpomínkami v krkonošském nářečí a úryvkem z literárněvědné práce o jičínské rodačce Irmě Geisslové.

Toho večera se v domácí prostředí jičínské knihovny dělo umění a zanechalo v nás hluboký dojem. Jen víc takových akcí. Děkujeme.

Jan Kvasnička
Trafalgar,
časopis hořické umělecké skupiny,
jaro 1998

P.S. Malá vzpomínka na akci 15.dubna 1998 u příležitosti vydání třetího almanachu „Mýma očima.“

Historii LiSu připomíná i snímek z 29.března 1995, kdy jsme křtili náš druhý almanach „Kroky a klopýtání“. Akce se konala v K-Klubu. Poznáváte? Sedící odleva Jana Hofmanová, Dana Zemanová (dneska Beranová), Soňa Koláčná (recitátorka) a Eva Kotyzová, stojící odleva Václav Franc, Jiří Patka, Josef Horáček (recitátor), Michal Břeň, Bohumír Procházka, slečna ? (hudební doprovod) a Radek Sál (recitátor).
Foto: archiv Václava

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 16. Číslo 1. Leden 2015.

(5.ledna 2015)

www.ikobra.cz